

отива тоя невидимъ влакъ, тамъ нѣкжде задъ върбитѣ, до които се полюлѣва праздна лодка съ едно гребло?..

Оттатъкъ е — „Влашката земя и богданската“... Оттатъкъ е била нѣкогашната, толкова мечтана отъ дѣдитѣ ни, свобода — презъ „тиха, бѣла Дунава“... Половинъ вѣкъ бѣлгарска история, прологъ на годинитѣ 1876 — 78. Оттатъкъ — това сж ханицата, печатницитѣ, комитетитѣ, лудитѣ глави и мждритѣ мжже, които, вкупомъ, всѣки по свой начинъ и по свое разумение, ковѣха на тоя чужди брѣгъ, бждещето на своята страна. И тая прекрасна рѣка, граница и символъ, въ едно и сжщо време, отпамтивѣка се вплита въ мистичния, хилядолѣтенъ, незавършенъ животъ на бѣлгарското племе.

На палубата настава оживление. Разврзватъ се торбички, разгвчатъ пакети, почва обѣдъ. Единъ богатъ турчинъ съ момченце, седналъ на отдѣлна маса, поржчва гостба, лимонада, рѣже пжпешъ. Трима селяни-работници, взематъ една порция, изваждатъ отъ торбитѣ пити черенъ хлѣбъ, топятъ тримата въ чинията и се хранятъ дълго, мълчаливи и сериозни.